

Arrest

**nr. 66 374 van 9 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 mei 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 oktober 2009 legt verzoekers echtgenote een verklaring van inschrijving af als werknemer. Zij wordt op 14 januari 2010 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 22 september 2010 dient verzoeker een aanvraag in tot gezinshereniging, in functie van zijn echtgenote.

Op 28 september 2010 wordt verzoekers echtgenote in kennis gesteld van de brief waarbij haar wordt verzocht informatie te verstrekken aangaande haar actuele activiteiten.

Op 24 februari 2011 wordt verzoeker in kennis gesteld van een brief waarbij hij wordt verzocht informatie te verstrekken aangaande zijn actuele activiteiten.

Op 27 mei 2011 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, ten aanzien van verzoekers echtgenote. Zij heeft tegen voormelde beslissing een afzonderlijk beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaraan het rolnummer X werd toegekend.

Eveneens op 27 mei 2011 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, ten aanzien van verzoeker en de drie minderjarige kinderen, aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 juni 2011. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Ch.,B. (...) geboren te (...), op (...) van Nederlandse nationaliteit.

EN Ch.,Y. (...) geboren te (...), op (...) van Nederlandse nationaliteit.

EN Ch.,F. (...) geboren te (...), op (...) van Nederlandse nationaliteit.

EN Ch.,Ch. (...) geboren te (...), op (...) van Nederlandse nationaliteit.

Aan de betrokkenen wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Ch. B. (...) verkreeg het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie op basis van artikel 40 bis § 2, 1° van de wet van 15-12-1980.

De echtgenote van meneer Ch. B. (...) werd gevraagd om haar huidige economische activiteiten of bestaansmiddelen. Hieruit blijkt dat de echtgenote van betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden om het recht op verblijf te behouden (zie voor de concrete motivatie het dossier van de echtgenote). Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene zelf in eigen hoofde een economische heeft of over enige bestaansmiddelen zou beschikken waardoor hij het recht op verblijf in eigen hoofde zou kunnen behouden overeenkomstig de bepalingen van art. 40, §4.

De minderjarige kinderen verkregen het verblijf als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de echtgenote/moeder, dient ook het verblijf van de heer Ch. (...) en het verblijf van de minderjarige kinderen van het gezin te worden beëindigd. Dit op grond van artikel 42 ter § 1,1°."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Verzoeker citeert de motieven van de bestreden beslissing en vervolgt de uiteenzetting van zijn middel als volgt:

"Terwijl, verweerder daarmee het verblijfsrecht van verzoeker enkel heeft onderzocht in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, werknemer, en beschikkend over al dan niet voldoende bestaansmiddelen:

"De echtgenote van meneer Ch.B. (...) werd gevraagd om haar huidige economische activiteiten of bestaansmiddelen. Hieruit blijkt dat de echtgenote van betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden om het recht op verblijf te behouden (zie voor de concrete motivatie het dossier van de echtgenote). Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene zelf in eigen hoofde een

economische heeft of over enige bestaansmiddelen zou beschikken waardoor hij het recht op verblijf in eigen hoofde zou kunnen behouden overeenkomstig de bepalingen van art. 40, §4."

Dat verzoeker zelf de hoedanigheid van een burger van de Unie heeft, vermits hij de Nederlandse nationaliteit bezit;

Dat het verblijfsrecht van verzoeker onderzocht dient te worden o.g.v. artikel 40 § 4 van de Vreemdelingenwet;

Dat artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet luidt: "Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;"

Dat artikel 40, §4 1° van de Vreemdelingenwet m.a.w. 3 onderscheiden situaties voorziet:

- de werknemer*
- de zelfstandige*
- de werkzoekende*

Dat verzoeker momenteel geen werknemer is, doch wel werkzoekende (stuk 4,5,6);

Dat verweerder het verblijfsrecht van verzoeker niet onderzocht heeft in de hoedanigheid van werkzoekende, terwijl verzoeker hiervoor redelijkerwijze in aanmerking komt;

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, niet in redelijkheid en op een zorgvuldige manier tot stand gekomen is en artikel 40 §4 1° van de vreemdelingenwet schendt door te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden waardoor hij het recht op verblijf in eigen hoofde zou kunnen behouden overeenkomstig de bepalingen van artikel. 40 §4.

Dat verder artikel 40 §4 2° van de Vreemdelingenwet stelt dat een Unieburger verblijfsrecht heeft wanneer die voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

Dat verzoeker een uitkeringsgerechtigde werkloze is en vanuit die hoedanigheid beschikt over voldoende bestaansmiddelen en een ziekteverzekering;

Dat het sociale bijstandstelsel bedoeld in artikel 40 §4 2° van de Vreemdelingenwet niet doelt op werkloosheidsuitkering, maar enkel op financiële hulp van het OCMW;

Dat verweerder de eigen bestaansmiddelen van verzoeker miskend heeft;

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, niet in redelijkheid en op een zorgvuldige manier tot stand gekomen is en artikel 40 §4 2° van de Vreemdelingenwet schendt door te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden waardoor hij het recht op verblijf in eigen hoofde zou kunnen behouden overeenkomstig de bepalingen van art. 40 §4."

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit) *juncto* artikel 42ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42ter, §1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;"

Het wordt niet betwist dat verzoeker op 22 september 2010 een aanvraag tot inschrijving op grond van artikel 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, met name als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn echtgenote indiende. Het wordt evenmin betwist dat het verblijfsrecht van verzoekers echtgenote op 27 mei 2011 werd beëindigd. Verzoeker meent evenwel dat hij in eigen hoofde in aanmerking komt voor een verblijfsrecht, enerzijds als werkzoekende en anderzijds als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, gelet op het feit dat hij een uitkeringsgerechtigde werkloze is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder evenwel is nagegaan of verzoeker, zelf een burger van de Unie zijnde, in eigen hoofde een verblijfsrecht zou kunnen uitoefenen. De bestreden beslissing motiveerde dienaangaande het volgende:

“Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene zelf in eigen hoofde een economische heeft of over enige bestaansmiddelen zou beschikken waardoor hij het recht op verblijf in eigen hoofde zou kunnen behouden overeenkomstig de bepalingen van art. 40, §4.”

Dat verzoeker zelf de hoedanigheid van een burger van de Unie heeft, vermits hij de Nederlandse nationaliteit bezit;”

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van het verblijfsrecht in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 februari 2011 in kennis werd gesteld van een brief. In dit schrijven wordt verzoeker gewezen op de noodzaak tot nieuwe relevante informatie om zijn verblijfsrecht te kunnen behouden. Verzoeker dient vervolgens een jaaropgave van 2010 in; een overeenkomst ter beëindiging van een arbeidscontract in Nederland; een arbeidscontract in België voor één dag, met name 3 december 2010; een attest van de VDAB dat hij sinds 8 december 2010 ingeschreven staat als werkloze en een attest van het OCMW dat hij tot op heden geen financiële steun heeft genoten.

De Raad stelt vast dat de stukken 4, 5, 6 waar verzoeker in zijn verzoekschrift naar verwijst teneinde aan te tonen dat hij werkzoekende is, voor het eerst worden neergelegd naar aanleiding van zijn inleidend verzoekschrift. Het kan verweerder dan ook niet ten kwade worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Verzoeker diende, op vraag van verweerder, een ander attest van de VDAB in waaruit blijkt dat hij bij de VDAB ingeschreven stond als werkloze. De Raad stelt vast dat uit artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, *juncto* artikel 50, § 2, 3° van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat om een verblijfsrecht als werkzoekende te hebben, het niet volstaat een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening neer te leggen, maar tevens een bewijs moet worden bijgebracht dat betrokkene een reële kans heeft om te worden aangesteld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen en duur van de werkloosheid. Verzoeker heeft niet toegelicht, noch enig bewijs bijgebracht waaruit zou blijken dat hij een reële kans maakt op de arbeidsmarkt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Daarnaast meent verzoeker dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsrecht op grond van artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet, nu hij als uitkeringsrechtigde werkloze beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De Raad wijst erop dat ongeacht de vraag of een werkloosheidsuitkering kan worden aanvaard als voldoende bestaansmiddelen, er geen bewijzen zijn bijgebracht waaruit blijkt dat hij een werkloosheidsuitkering ontvangt terwijl hem dit expliciet werd gevraagd door verweerder in de brief die hem op 24 februari 2011 ter kennis werd gebracht. De Raad stelt vast dat verzoeker ook bij zijn inleidend verzoekschrift geen bewijzen heeft gevoegd dat hij een werkloosheidsuitkering ontvangt. Het kan verweerder dan ook niet ten kwade worden geduid hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker citeert opnieuw uit de motieven van de bestreden beslissing en zet zijn middel verder uiteen als volgt:

“Terwijl, de echtgenote van verzoeker de beslissing die ten aanzien van haar genomen werd heeft betwist (stuk 3 en 7);

Dat voorzover het verblijfsrecht van verzoeker afhangt van het verblijfsrecht van zijn echtgenote, verzoeker de middelen, die ontwikkeld zijn in het beroepsschrift ten gunste van zijn echtgenote, tot de zijne neemt (stuk 7)

Dat verzoeker vraagt op grond van deze middelen de bestreden beslissing te vernietigen;”

2.4. De Raad stelt vast dat de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers echtgenote niet het voorwerp uitmaakt van huidig geding zodat de middelen ingeroepen tegen deze beslissing onontvankelijk dienen te worden beschouwd. In de mate dat verzoeker beoogt dat de beëindiging van zijn verblijfsrecht onterecht was, nu deze beëindiging gesteund is op de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van zijn echtgenote en ook van deze beslissing de nietigverklaring werd gevraagd, wijst de Raad op arrest nr. 66 373. Uit dit arrest is gebleken dat het verblijfsrecht van verzoekers echtgenote op rechtmatige wijze werd beëindigd. Verzoeker betwist niet dat zijn verblijfsrecht initieel steunde op het verblijfsrecht van zijn echtgenote zodat verweerder terecht concludeerde dat gelet op de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekers echtgenote, verzoeker niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en zijn verblijfsrecht kan worden beëindigd, op grond van artikel 42ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze motieven kunnen ook op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingen

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN